

FERİT EDGÜ’NÜN “GECE BEKÇİSİ” İSİMLİ KÜÇÜREK ÖYKÜSÜ
ÜZERİNE BİR İNCELEME

A STUDY A STUDY ON FERİT EDGÜ’S SHORT-SHORT STORY TITLED
“GECE BEKÇİSİ”

НОВЕЛЛА ФЕРИТА ЭДГУ “НОЧНОЙ СТОРОЖ” И ЕГО
ИССЛЕДОВАНИЕ

Betül HASTAOĞLU ÖZBEK*

ÖZ

Yirminci yüzyıl, yaşanan birtakım olay ve gelişmeler sebebiyle dünyanın farklı bir mecraaya girdiği dönemlerden biri olarak kabul edilir. Hiç şüphesiz bunda, İkinci Dünya Savaşının patlak vermesi; sosyal, siyasal, ekonomik değişimler ile teknoloji ve bilim alanındaki gelişmeler etkilidir. Maddî ve manevî birçok değer anlamını yitirdiği bu çağın bunalımını derinden duyumsayan sanatçı, zamanla yarışır hale gelen insanın hızlı tüketim ihtiyacına uygun olan küçürek öyküler aracılığıyla sesini duyurur ve bireyden hareketle tüm insanlığın sorunlarına ışık tutmayı amaçlar. Dolayısıyla küçürek öyküler, modern zamanın bozulmuşluğu ve yozlaşmışlığı içerisine sıkışan sanatçının çılgınlığını barındırır.

Dünya edebiyatında pek çok temsilcisi bulunan türün Türk edebiyatındaki en güçlü ismi ise Ferit Edgü olur. Birçok türde eser kaleme alan sanatçının asıl başarısı, küçürek öykülerinde göze çarpar. O, bireyi temel aldığı öykülerinde evrensel izleklere yer vererek dünyanın ve yaşamın anlamını çözmeye çalışarak varoluşçu bir çizgide ilerler. “Gece Bekçisi” isimli küçürek öyküsünde, dünyaya ait herhangi bir değeri Bekçi; akıp giden zamanı ise konuşmayı okura aktaran başkişiyle sembolize eder. Ölümüne doğru yol aldığı farkındalığını yaşayan bireyin yersiz yurtsuzluğuna, iki zıt karakteri karşı karşıya getirerek vurgu yapar. Bu hiçbir yere/şeye tutunamama ve ölümlü olmanın bilinciyle hiçlik duygusuna kapılan başkişinin şahsında modern insanın bunaltısını görüntüler.

Anahtar Sözcükler: Küçürek Öykü, Ferit Edgü, Gece, Bekçi, Yersiz Yurtsuzluk, Ölüm.

ABSTRACT

The twentieth century is accepted as one of the periods in which the world entered a different course due to some events and developments. Undoubtedly, the outbreak of World War II; social, political, economic changes and developments in technology and science are effective in that. The artist who deeply feels the depression of this age in which many of the material and spiritual values have lost their meaning, becomes popular with short-short stories that fit the fast consumption needs of human who has to compete against time and by acting individually, aims to shed light on the problems of all mankind. Accordingly, short-short stories, contain the scream of the artist who is trapped in the deterioration and corruption of modern times.

* bhastaoglu@hotmail.com

The genre has a lot of representatives in world literature, in which the strongest name in Turkish literature is Ferit Edgü. The true success of the artist, who wrote many different types of artifacts, stands out in his short-short stories. In his individual based stories, he goes on an existential line by including universal trails, with solving the meaning of the world and of life. In his short-short story titled “Gece Bekçisi”, he symbolizes any value of the world via the watchman, and the time that flows via the head character who transfers the speech to the reader. He impresses on the displacement of the individual, who has the awareness of his heading for death, with confronting two opposite characters. This shows the anxiety of modern human regarding the main character who feels not holding on to anything/anywhere and the feeling of nothingness with awareness of being mortal.

Key Words: Short-Short Story, Ferit Edgü, Night, Watchman, Displacement, Death.

АННОТАЦИЯ

Двадцатый век, в связи с происходящими событиями, считается миром разного характера. Несомненно, что над этим повлекла вторая мировая война и развитие социальных, политических, экономических, технологических и научных сфер. Писатель, который глубоко чувствовал депрессивное состояние этой эпохи, в которой потерялись духовные и материальные ценности, с помощью новелл начал оглашать требования состязавшего человека со временем и поставил своей целью показать все проблемы человечества, начиная с индивида. В связи с этим, автор в своих новелах, основное внимание уделил на предательскую и регрессивную сторону современного периода.

Ферит Эдгу является одним и выдающихся писателем среди турецких писателей, представляющих турецкую литературу во всём мире. Его главным достижением считаются новеллы. Автор, в своей новелле “Ночной сторож”, символизирует образ ненужного всему миру сторожа и от его уст рассказывает о преходящем мире, обращая главное внимание на беспризорность индивида с двумя противоположными характером и осознававшего дорогу, ведущую к смерти. Главный герой новеллы символизирует депрессию современного человека, осознавшего смерть и как неспособного хвататься за что-то ради своего спасения.

Ключевые слова: новелла, Ферит Эдгу, ночь, сторож, беспризорный, смерть.

Giriş

20. yüzyılın sonlarında ön plana çıkan küçürek öykü, kısa, yoğun ve düşündürücü niteliğiyle modern çağın gereksinimlerine cevap veren yeni bir türdür. Bu türün yazarları eserlerinde, bir yere ait olamamanın yarattığı huzursuzluk, hiçlik ve yalıtılmışlık duygusunu yansıtmayı amaçlar. Çarpıcı bir etkiyle okuru şaşırtan küçürek öykülerdeki kişiler ise dünyaya atılmışlığın yurtsuzluk kaynaklı bunaltılarını derinden yaşar; “*O yüzden yabancılaşma, köleleşme, umutsuzluk, yalnızlık, iletişimsizlik, çöküntü ve bunaltı izlekleri üzerine kurulan küçürek öyküler, çağın baskın eğilimi doğrultusunda ulusal ya da geleneksel öğelerden çok, bireysel öğeleri işler.*” (Korkmaz vd. 2011: 13). Bireysel öğelerden hareketle de evrensel izleklere ulaşan türün Türk edebiyatındaki en güçlü temsilcisi Ferit Edgü’dür. Sanatçının küçürek öykülerinde bireyler, genellikle kendini/hayatını fark ederek umutsuzluğa, karamsarlığa kapılır ve bunalırlar.

Öykü, roman, şiir, deneme, tiyatro, aforizma ve inceleme türünde birçok eseri bulunan yazarın asıl üslûbu, küçükrek öykülerinde gelişerek yaratıcı bir kimliğe bürünür; “*Düşteki gerçeğin, gerçekteki düşün aynasında yansımaları bulan yapıtları, bir varoluş ve bireyleşme sesinin söze dönüşümüdür.*” (Deveci, 2010: 552). Eserlerinin merkezine bireyi yerleştiren sanatçı, “Gece Bekçisi” isimli öyküsünde ise, yurtsuzluk itkisiyle tutunamayan bireyin ölümüne doğru yol alışı ele alır.

“Gece Bekçisi

Dilersen bu gece burada kalabilirsin, dedi bana.

Bu bir çağrı mıydı, yoksa bir acıma duygusu mu, çıkaramadım.

Geceye, yoğun karanlığa çevirdim bakışlarımı. Teşekkür ettim.

Ne yazık ki kalamam, dedim. Bekleyenim var.” (Edgü, 2007: 53).

“Gece Bekçisi” isimli küçükrek öykü, başlığıyla birlikte 6 tümce ve 33 sözcükten oluşur. Yazar, iki kere “bu” sözcüğünü, bir kere de “burada” ifadesini kullanarak bireyin zamansallığına gönderme yapar. “Kalmak” ve “beklemek” sözcüklerinin üzerinde de durarak bireyin mekâna sıkışmışlığını vurgulamaya çalışır. Öykü kişilerini, “Dilersen bu gece burada kalabilirsin.” diyen Bekçi ile “Ne yazık ki kalamam.” diyen başkişi/Özne oluşturur. Öykünün zamanını belirten ve başlık dâhil olmak üzere tam üç kez kullanılarak laytmotif oluşturan “gece” sözcüğü, Özne’nin durumunu/psikolojisini okura sezdirenen güçlü bir imge niteliği taşır. Ben anlatıcı ve bakış açısıyla yazılan öykü, Bekçi’nin Özne’ye dilerse burada kalabileceğini söylemesiyle başlar. Başkişinin aktarımıyla okur, yaşananları kişi açısından görür ve samimi ama taraflı bir anlatımla karşılaşmış olur. Ferit Edgü, olayı doğrudan konuşmalar hâlinde vererek okuruyla kişilerini, araya birilerini koymadan, aracı bir şekilde buluşturur ve böylece anlatımına gerçeklik kazandırır.

Yazar, mekâna dair kullandığı “burada” sözüyle daha çok sezgisel bir mekân izlenimi uyandırır ve kastettiği yerin niteliklerini ortaya koymayarak oraya, dünyaya ait herhangi bir yeri çağrıştıran özellikler atfeder. Öykünün şahıs kadrosu, zaman, mekân, olay örgüsü gibi yapı unsurları, ana izleği belirginleştirmek için kullanılan araçlardır. Olay örgüsünü oluşturan vaka birimlerini ise şu şekilde sıralamak mümkündür:

V1 Bekçi’nin Özne’ye “burada” kalması için çağrıda bulunması.

V2 Özne’nin Bekçi tarafından yapılan çağrının içeriğini anlayamaması.

V3 Özne’nin yoğun karanlığa bakarak düşünmesi ve teşekkür etmesi.

V4 Özne’nin bekleyeni olduğunu söyleyerek çağrıyla reddetmesi.

Olay örgüsü, dört vaka biriminden oluşmaktadır. Zaman, mekân, şahıs kadrosu ve olay örgüsüyle birlikte öykü, belirli bir temel içerisinde kurguya kavuşur. Öykünün izleği ise, “Yurtsuzluk İtkisi” ve “Kaçınılmaz Son: Ölüm” olmak üzere iki bölüm halinde incelenecektir.

1. Yurtsuzluk İtkisi

Varlığını konumlandıramadığı için yaşadığı dünyaya sığamayan, var olduğu yere ait olamayıp bu durumun bunaltısını yaşayan kişi, yersiz yurtsuzdur. Özne de hiçbir yerde kalamayan yolcu konumuyla “*bulunduğu dünyaya atılmış veya fırlatılmış*” (Çüçen, 2012: 80) bir varlık olduğunu duyumsar ve bekçinin teklifini reddeder. Gecenin koyu karanlığında sokakları dolaşır; kendisine çağrıda bulunan Bekçi’ye “Ne yazık ki kalamam.”

diyerek bir mekâna ait olamayacağını okura sezdirir. Dünyaya tutunamayışının verdiği bunaltıyla varlığının özünü oluşturacak bir eylemde bulunmaz.

“Dilersen bu gece burada kalabilirsin” diyen Bekçi, kıymetli bir eşya, ev veya bölgenin güvenliği için orada bekleyen; “*Bir şeyi veya bir yeri bekleyip korumakla görevli*” (TDK, 08.12.2016) kişidir. Hayatın önemine inanarak bir yere ait olmanın verdiği güvenle Özne’yi davet eder. O, dünyaya ait bir varlığın güvenliğinden sorumludur ve koruduğu nesnenin/kimsenin önemine inanır. İşinin gereğini yerine getirmeye çalışarak hayata tutunurken varoluşunu ve amacını sorgulamaz, sadece görevini yapar. Varlığını anlamlandırmak adına bir çabada bulunmadığı için de kapalı, “*otantik olmayan*” (Çüçen, 2012: 41) bir varlık özelliği gösterir. Özne ise “Ne yazık ki kalamam dedim. Bekleyenim var.” diyerek kendisini bir bekleyenin olduğunu belirtmek ister. Özne’yi bekleyen birileri ya da bir şeyler vardır ancak Bekçi, hep beklemek zorundadır ve beklenen kişi olmanın hazzını hiç yaşayamayacaktır. Oysa Özne, yaşamın sonsuz bir akışa sahip olmadığını, her eylemin onu ölüme biraz daha yaklaştırdığını ve dolayısıyla yaşam adına seçimlerde bulunmanın anlamsızlığını düşünmektedir. Yazar, Bekçi’ye “Dilersen bu gece burada kalabilirsin.” dedirterek “burada” sözcüğünün herhangi bir fikri veya yeri çağrıştırmasını ister. Böylece sonlu bir hayat süren insanın dünyadaki konumunu hatırlatır. Yersiz yurtsuzluğa gönderme yapmak için öyküsüne de zemin hazırlamış olur; “*Dünyadaki yerimiz, varoluş kesinliğimizin ‘burada’lık boyutunu oluşturur. Varoluşun ikinci boyutu ise, kendini kuran insanın ‘şimdi’liğini kavraması ve bu aydın bilinçle geleceğe yönelmesiyle biçimlenir.*” (Korkmaz, 2005: 140). O halde bireyin “burada” ve “şimdi” yaşadığını kavraması, eylemlerini bunun üzerine kurması için önem taşımaktadır. Özne de Bekçi’nin davetini kendi ifadesiyle aktarırken “Burada kalabilirsin dedi bana” diyerek dünyadaki yerinin/“burada”lık boyutunun bilincinde olduğunu okura sezdirmeye çalışır.

Özne, bakışlarını “geceye, yoğun karanlığa” çevirerek dünyaya ait bir değere tutunamayacağını ve “şimdi”liğini hatırlar. Teşekkür ederek sözü kısa keser, bir an önce oradan uzaklaşmak ister. Şimdiden hareketle de “Ne yazık ki kalamam, dedim. Bekleyenim var.” diyerek geleceğe işaret eder. Kesintisiz bir akıştan oluşan zaman, süreklilik arz eder ve durdurulamaz. Özne, dünyanın içinden akıp geçen, hiçbir şekilde dondurulamayan bu zamana göndermede bulunur. İnsanın sürekli zaman akışı içerisinde sahip olmaya çalıştığı maddî değerler ise Bekçi’nin kimliğinde somutlaştırılır. Özne’ye göre, durdurulamayacak kadar hızlı akan bir zaman diliminde insanın bir yere/şeye tutunmaya çalışması anlamsızdır. Gecenin karanlığında amaçsızca dolaşan, “burada” kalmak istemeyen ve dünyaya atıldığı farkındalığını yaşayan Özne, bu sebeple bir yere tutunamaz. Üstelik dünyaya atılmışlık, onu sadece mekâna değil herhangi bir fikre ya da kişiye tutunmaktan da alıkoyar. Bakışlarını Bekçi’den çevirir, ona güvenemez.

Dünyayı içinden geçilip gidilecek bir yol; insanı da sürekli yer değiştiren ve belirgin bir yeri/yurdu olmayan yolcu olarak gören Özne, bu hiçbir şeye tutunamama yönüyle bohem bir kişi görünümü sergiler. Bohem tipin özelliklerini belirten Ramazan Korkmaz’a göre; “*Bu tipler, hayata, hayatlarına karşı oldukça kayıtsız; herhangi bir düzene, intizama bağlı olmaktan nefret eden insanlardır. Ruhlarında sürekli bir sıkıntı ve arayış vardır. Mahiyetini kendilerinin de bilmediği bu sıkıntı ve arayış; onları bir yere, bir fikre ve bir işe bağlanmaktan men eder*” (1997: 206). Bu tanım, doğrudan Özne’yi tarif etmektedir. Çünkü ruhundaki sıkıntıyla kendisini sokaklara atan Özne için de durum pek farklı değildir. O, bir düzene tabi olamaz ve çevresine karşı kayıtsız davranır. İnsanın dünyaya kök salamayacağını ve edindiği değerleri, kazandığı varlıkları dünyada bırakarak ölüme gideceğinin farkında olduğu için durumunun çaresizliğini, bunaltısını hisseder. Bu durum,

tutunamayan insanın bünyesinde barındırdığı hiçlik duygusuna dönüşür; “*Hiçlik, olumsuz yargının kökenindedir çünkü kendisi de olumsuzlamadır. Olumsuzlamayı edim olarak kurar, çünkü kendisi varlık olarak olumsuzlamadır.*” (Sartre, 2014: 62). Tüm karamsar duygularıyla Özne, adım adım ölüme doğru yol alırken içinde bulunduğu olumsuz hisler ona hiçliğini hatırlatır.

Hayatın boş ve sonlu olduğunu bilen birey, benliğini oluşturan etmenler içerisinde biraz da hiçlik duygusu taşır. Öznenin hiçbir yerde/hiç kimse olmanın bilinciyle hayattan bunalması ve kaygılanması bu nedenledir. Bekçi'nin onu davet etmesiyle de tedirgin olur, endişelenir ve oradan kaçmak ister. Ancak “*Hiçbir yerdelik (yerde bulunmama), hiçlik veya yokluk değildir. Hiçlik ve hiçbir yerdelik, dünyayı yok etmez veya hiçlemez.*” (Çüçen, 2012: 81). Aksine Özne, dünyanın varlığını kabul ettiği için yaşama dair kaygılar duyar. Akıp giden yaşamın varlığını reddetmez ama bir yerde kalmak istemez. Bekçinin teklifinin acıma duygusundan kaynaklanabileceğini düşünmesi ise, kendi kendisine de zaman zaman acıdığı hissettirir. Bohem bir kişi oluşunun insanlarda acıma duygusuna sebebiyet verebileceğini aklına getirir. Bekçi'nin daveti karşısında kısa bir süre tereddüt yaşar, bir anlık gafletle orada kalmaya karar vermekten korkar. Kendinden ve gerçek olmayan bu hayattan kaygı duyarak kaçır. Çünkü onun için gerçek olan tek şey, kendisini bekleyen ölümdür.

2. Kaçınılmaz Son: Ölüm

Hayatı tüm faaliyetlerin durması, son bulması anlamına gelen ölüm; insanın varlığını doğrudan ilgilendirdiği hâlde deneyimlenemeyen, döndürülüp ötelenemeyen bir olgudur. Ölümle birlikte yaşam adına verilen mücadelelerin hepsi son bularak anlamını yitirecek ve o andan itibaren bütün sorular cevapsız kalacaktır. Fakat hayatın içinde var olmak kadar ölmek de vardır. Özne, kendi şahsında deneyimlemese de diğer canlıların bünyesinde ölümü gözlemlediği için var olan her şeyi ölümün beklediğini bilir. Bu nedenle bir yere tutunamayarak kaygılı yolculuğuna devam eder.

Ölüm, mutlak bir son ve çaresizliktir; üstelik Özne'nin onu engelleyecek hiçbir gücü yoktur. Çünkü ölüm; “*geriye dönüşü olmayan bir mesafedir: Biyolojik hareketler anlamın, ifadenin bağımlılığında çıkarlar artık. Ölüm bozulmadır, yanıt yokluğudur.*” (Levinas, 2006: 16). Hayattayken anlamı ve cevapları olan hareketlerin bitişi söz konusudur. Özne de her geçen gün kendi ile ölüm arasındaki mesafenin azaldığını bilmekte ve kaygıyla bu yolda ilerlemektedir. Ölümün mutlaklığı ve kaçınılmazlığı vardır ancak kişi, ölüme, bir anlamda değerleriyle karşı koyabilir. Çünkü değerler, insanın yaşamsal serüveninin tinsel anlamdaki çıktılarıdır. İyiyle kötünün, yalanla gerçeğin, sonluyla sonsuzun ayrıt edilmesini sağlayan, insanın değer dünyasını tanımlayan bir ışık gibidir. Işık nasıl maddeyi görünür kılarak anlama dönüştürüyorsa, değerler de bireyin yaşadığı dünyayı öyle anlamlandırır. Özne, bu anlamda bir değere sahip değildir; dolayısıyla ışısızdır, karanlıktır. Onun umutsuzluğunu, karamsar psikolojisini çağrıştıran özelliğiyle “yoğun karanlık”, aynı zamanda ölümü imleyen güçlü bir belirteçtir. Onun serüveni, bu karanlık ve kaosun içerisinde geçer; oysa değerler, kaosa karşı oluşturulan bir kozmos dünyasını betimler. Karanlık, bilinmeyendir; dolayısıyla varoluşçu çizgiden bakan bireye cazip ve çekici gelir. Özne'nin karanlığa ve ölüme doğru yol alma sebebi de budur. O, kendi karanlık dünyasına en uygun durumun ölüm olduğunu düşünür, sırlarla dolu olanı arzular ve deneyimlenemeyeni ister; “*Rastlantısal bir yer ve zamanda bu dünyaya fırlatılmış olan insan, yine rastlantısal bir şekilde oradan çıkmak için zorlanmaktadır. Kendi bilincine varmış olduğu için güçsüzlüğünü ve varoluşunun sınırlamalarını algılamaktadır. Kendi sonunu, yani ölümünü gözünün önüne getirmektedir*” (Fromm, 2015: 70). Çünkü ona göre

yaşamın sırları çözülmüştür ve gizemi kalmamıştır ancak ölüm, hâlâ tam bir muammadır. Bu dünyadaki varlığın sonudur ama belki başka bir dünyaya açılışın ilk adıdır. Ölümle yepyeni ve bilinmeyen bir öteki âleme yolculuk başlayacak veya varlık, tamamen çözümlenip yok olacaktır. Üstelik hayata dair her türlü hesap, son bulacak; iyi-kötü, hayal-hakikat, yalan-doğru, aydınlık-karanlık, kalmak-gitmek gibi zıtlıklar anlamını yitirecektir. Sonlu olduğunu bildiği bir yaşam için muhasebe yapmak, bir yere ait olmak için çaba harcamak, bu yüzden gereksizdir.

Ne zaman geleceği belirsiz olan ölümün her an Özne'yi yakalaması mümkündür ve varlık için ölüm, o son ana erişeceğini bilmek, bunun bilinciyle hareket etmek demektir. Kesintisiz bir akıştan oluşan sürenin zamansal boyutu, insanın doğumundan ölümüne kadar devam eden yaşamıdır. Ölümünden sonrası artık başka bir zamana açılır; zamanın ötesine, sürenin devamına... Bu nedenle zaman belirten “bu gece” veya yer belirten “burada” ifadeleri, Özne için hiçbir şey ifade etmez. Çünkü asıl olan ve parçalanamayan süredir; zamanı oluşturan ve adlandıranlar ise insanlardır. Özne'ye göre yaşamsal döngünün son halkası olan ölüm, dünyaya gelmek ve büyüyüp gelişmek kadar doğal ve zorunlu bir durumdur. Dünya içinde varlık olan insanın yaşamında önemli görülen son aşamadır; tüm canlı varlıkların hayatının bir parçası ve varoluşsal boyutun son durağıdır. Özne, varlığını tamamlamak için ölüme ihtiyaç duyar fakat bunu bir kendini gerçekleştirme olarak da görmez; “Ölmek, bir gerçekleşme değildir, ama her gerçekliğin hiçliğidir.”(Levinas, 2011: 56). İnsanların dört elle sarıldığı değerler, varlıklar ve gerçek olduğunu düşündükleri her şey, ölümle birlikte bir hiç olacaktır. Ölümü, çevresinde görüp anlamlandırdığı kadarıyla bilen Özne'nin bu konuda deneyim kazanması mümkün değildir; o, yalnızca kendi hayatının son bulmasıyla ölümü tanıyacak ancak o zaman da her şey anlamını yitirecek ve yokluk başlayacaktır.

Özne, tüm canlıların aynı sona ulaşacağını bildiği için ölümden kaçmaz ve korkmaz. Kaotik gecenin yalnız yolcusunu ürküten şey, ölüm değil; ona bırakılmışlığını daha çok duyumsatan yurtsuzluğudur. Üstelik bunalımlar içerisinde nereye gideceğini, ne yapacağını da bilemez. Kasvetli, meşakkatli ve karanlık yolun bekleyeni ölüm; bekleneni ise yurtsuz, huzursuz, kimsesiz Özne'dir. Asıl katlanılmaz olan işte bu karanlık, rehbersizlik ve kimsesizlik durumudur. Hiçbir yerde kalamama ve kimseye güvenememenin yanı sıra hayatın yürünüp geçilecek bir yol gibi sonlu olduğunun bilinciyle çaresiz ve umutsuzdur. Bu nedenle de o, geçici olan kaotik yaşamının sonundaki ölümün varlığını sık sık duyumsayarak yaşadığı derin bunalımdan hiçbir zaman kurtulamaz.

Sonuç

Varoluşçu bakış açısına göre dünyaya atılan/fırlatılan insan, bu düşüncenin itkisiyle bunalımlar yersiz yurtsuzluğunu derinden duyumsar. Bir yere tutunamayan ve yurtsuzluğunu fark eden bireyin görüntüsü, küçürek öykülere belirgin bir biçimde yansır. Ferit Edgü'nün “Gece Bekçisi” adlı öyküsünde Özne, dünyaya atılan bir varlık olarak yurtsuzluğunu hisseder ve hiçbir yere/şeye tutunamayarak hayattan bunalır. Bir mekânı kendisine yurt edinemeyeceğini bildiği için de Bekçi'nin davetini geri çevirir. Onu bekleyen ölümün varlığını okura sezdirerek geleceğe işaret eder ve şimdi'nin farkındalığını yaşayarak umutsuzluğa düşer. Çağrısı reddedilen Bekçi ise, dünyaya ait herhangi bir değeri simgelemesi bakımından fanî hayatı işaret eder. Bekleme- beklenme, kalıcılık- geçicilik, bir yere ait olma-olamama, yaşam-ölüm gibi durumlar, Bekçi ile Özne kimliğinde karşı karşıya getirilerek hayatın zıtlıklarla beraber aktığı vurgulanmış olur.

KAYNAKÇA

- ÇÜÇEN A. Kadir (2012). *Martin Heidegger: Varlık ve Zaman*, İstanbul: Sentez Yayıncılık.
- DEVECİ Mutlu (2012). *Varoluş ve Bireyleşme Açısından Ferit Edgü Anlatularında Yapı ve İzlek*, Ankara: Akçağ Yayınları.
- EDGÜ Ferit (2007). *İşte Deniz, Maria*, İstanbul: Can Yayınları.
- FROMM Erich (2015). *Kendini Savunan İnsan* (Çev. Necla Arat), İstanbul: Say Yayınları.
- KORKMAZ Ramazan (1997). *Sabahattin Ali İnsan ve Eser*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- KORKMAZ Ramazan (2005). “Yurtsuzluk İtkisi ve Anayurt Otelı”, İlmî Araştırmalar Dergisi, Sayı: 20.
- KORKMAZ Ramazan-DEVECİ Mutlu (2011). *Türk Edebiyatında Yeni Bir Tür: Küçürek Öykü*, Ankara: Grafiker Yayınları.
- LEVİNAS Emmanuel (2006). *Ölüm ve Zaman* (Çev. Nami Beşer), İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- LEVİNAS Emmanuel (2011). *Tanrı, Ölüm ve Zaman* (Çev. Işık Ergüden), Ankara: Dost Kitabevi Yayınları.
- SARTRE Jean- Paul (2014). *Varlık ve Hiçlik: Fenomonolijik Ontoloji Denemesi* (Çev. Turhan Ilgaz-Gaye Çankaya Eksen), İstanbul: İthaki Yayınları.
- http://www.tdk.org.tr/index.php?option=com_gts&arama=gts&guid=TDK.GTS.584958133ee1b7.94360605, 08.12.2016.